

komme til at kræve yderligere Offre. Med Hensyn til den nærværende Sag siger man, „at der kan være Lovd. tilstede om, hvorvidt Rigsdagen vil anerkjende det i den kongelige Resolution givne Tilfagn om en forpøjet Rentegaranti“, og at „Udvalget maa hørde Rigsdagen fuld Frihed overfor dette Spørgsmaal“. Ja, det have vi. Vi have fuldstændig Frihed overfor dette Spørgsmaal. „Der foreligger ikke afgjørende Grunde til at udvide Rentegarantibeløbet for Jernbanebroen osv.“ Afgjørende Grunde! Rigsdagens Frihed er hævdet, Sagen er udfat, og i samme Stilling stod den Aaret efter; men hvorledes er Forholdet nu? Både i 1874, 75 og 76 stod man endnu med Haabet om, at denne Sag kunde afgjøres i Forbindelse med en Gjedserbane, men dette Haab maa efter det nu foreliggende og navnlig efter det fra Finantsudvalget foreliggende anses for definitivt opgivet, den skal altsaa i ethvert Fald — om den skal optages igjen — optages under helt nye Former. De Forhandlinger, der ere førte i disse Aar, maa altsaa betragtes som afsluttede. Det er Forfjellen, og saa staa alle disse Anytninger, disse velvillige Bink, disse halve Tilfagn som Noget, der indeholder noget moralsk Opvuntrende, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds har ledet os ind paa fra tidligere Aar, tilbage for den forandrede Situation for Gjedserbanen, men selvfølgelig med stærkere Farver og forpøjet Vægt. Saaledes er Stillingen, og er den saaledes, og skal Folkethingets Værdighed og Anseelse have Noget med det at gjøre, vil det rigtig nok falde ud til den modsatte Side af det, som det ærede Medlem mente; rettere kan jeg ikke skjønne. Naar Thingets Udvalg faagodtsom enstemmig har anbefalet en Sag paa de Grunde, at det efter at have undersøgt den pro et contra, finder den billig, anbefaler Andragendet og henviser det til Ministeren — en Entelt kan have stemt saa eller saa, men det blev dog Resultatet — og Ministeren saa kommer frem med et Lovforslag i saa Henseende, maatte dog selve den sidste Del af Historien foruden Sagens egen Natur tilvisse kun tale Lidet til Fordel for Rigsdagens Værdighed og Anseelse, hvis man den ene Dag gik imod den Anskuelse, som man en anden Dag har udtalt. Det var altsaa, hvad der skete tidligere, i 1876. Nu interesserer det mig at lægge Mærke til, at medens det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds idag har stillet sig paa det Standpunkt, at denne Lov ikke berører Statskassens Interesse, at denne ikke generes af Loven, saa siger den anden Forslagsstiller, det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds, at det netop er Statskassens Interesse, vi skulle sørge for, og at det er med Statskassens Hensyn, vi maa værne om Folkethingets Værdighed og Anseelse uden Hensyn til Billighedsmomentet. De to Herrer maa nu enes om at forlige disse to Standpunkter; jeg tror, at jeg

nærmest vil slutte mig til det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds. Jeg tror ikke, at denne Billighedsakt kan udføres, uden at Statskassen udsætter sig for pekuniære Forpligtelser, som muligvis kunne blive effektive. Jeg slutter mig altsaa nærmest til det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds; man kommer i Reglen albrig i den Slags Sager, der angaa Penge, til at paatage sig en moralsk Forpligtelse, uden at ogsaa Pengene berøres derved, men de berøres her ikke i den Grad, at dette Hensyn ikke fuldt opveies af det andet, nemlig Billighedsmomentet mod de Bedkommende. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds fandt ogsaa paa, at Standpunktet nu var de lolland-falsterke Godseieres; han mener naturligvis Forstærkningsfondens Tilskydere, og han havde i sin første Udtalelse den Opfattelse, at Forstærkningsfonden ikke vilde blive forpøjet ved denne Lov. Det glæder mig, at han i sin sidste Udtalelse er kommen bort derfra, idet han nu erkjender, at Forstærkningsfonden vil være en Femptedel af disse 400,000 Kr. rigere, end den ellers med Rette kunde antages at være. Lad nu være, at der faktisk er indbetalt noget mere til Forstærkningsfonden, end der behøver at være efter det garanterede Beløb, — det bliver selvfølgelig at opgjøre i Forhold dertil — vil det saaledes faae en Forpøje af 80,000 Kr. Men, siger det ærede Medlem, derved vil altsaa kun Forstærkningsfonden faae en væsentlig forpøjet Udgift. Jeg er nu ikke klar paa, om det ærede Medlem ikke tager feil i en dobbelt Henseende; i een Henseende forekommer det mig bestemt, at han tager feil. Derfor Selvfølgelig har maattet betale en Rente, — jeg gjen-tager, hvad jeg maatte ikke udsærlig nok til sagt før, — af ugaranterede Penge, uderet dem af sine Indtægter, og derved angrebet den hidtilværende Forstærkningsfond, saa kan det kun være i Forstærkningsfondens og i de vedkommende Forstærkningsfondstilskyderes sande Interesse, at Forstærkningsfonden faar den Forpøje, her er Tale om, thi da vil Forholdet blive, for at udtrykke det med et bestemt Forholdstal, det, at nu svarer den garanterende Rentekapital af 3,840,000 Kr. til en Femptedel deraf, nemlig 768,000 Kr., ligesom her efter 4,240,000 vil svare til Forstærkningsfondens en Femptedel deraf, nemlig 848,000 Kr. Jeg kan derfor ikke se, at dette Spørgsmaal kan komme til at angribe Forstærkningsfonden, tværtimod, Fonden vil kun lettes for en væsentlig Forpligtelse, naar den nu maa udrede den Rentegaranti, som den hidtil har havt, idet Tilskudet ifølge denne Lov dækker i samme Forhold den tilkomne Forpøje af Rente. Dette altsaa angaaende det ærede Medlems nye Standpunkt, hvor han har stillet sig paa de lollandste Godseieres Side. Altsaa, En vil have det forkastet paa Grund af de lollandste Godseiere, en Anden vil have det forkastet paa Grund af Statskassen, saa jeg tænker, at det staa